

SPENNING OG UTVIDELSE MELLOM FOTOGRAFI OG DELTAKELSE

Brynhild Bye-Tiller (f. 1968 Levanger) er en norsk billedkunstner og dokumentarfotograf med base i Trondheim. Hennes kunstneriske virke omforhandler fotografiet i møte med relasjoner. Hun arbeider med deltagende dokumentar i kunstfeltet. Arbeidet skifter mellom historiefortelling i fotografiske uttrykk og ulike aktiviteter basert deltakelse. Hun undersøker hvilke strukturer og metoder som lar menneskelig kontakt blande seg med tradisjonell fotografisk tilnærming og metoder for å samle og behandle et materiale på. De deltakelsesbaserte prosjektene er steds-spesifikk, offentlig og flyktig. Det narrative arbeidet er dedikert til å dokumentere spørsmål om kjønn, integrering og migrasjon. Hun forsøker å gi en stemme til de som ikke blir hørt, å bryte ned stereotyper og grenser mellom oss og andre. Hun har en samarbeidstilnærming til sine prosjekter og samarbeider med offentlige institusjoner, organisasjoner, frivillige, individer, ulike grupper, kolleger og andre profesjonelle.

Arbeidet er en del av kamerabasert kunst og sosialt engasjert kunst/ deltakelsesbasert kunst. Metoder, kunnskapsutvikling og fotografisk praksis har vært sentralt de siste årene.

Hovedfokuset ligger på dokumentarfotografiet og dets forhold til narrasjon, bevegelse, estetikk, etikk, aktivisme, brukervennlighet, medforfatterskap, samarbeid, strukturer og metoder i deltakerbasert prosesser. Viktige spørsmål er; Hvilke muligheter og utfordringer finnes når grensen mellom kunst og dokumentar viskes ut. Hvordan ivareta framdrift, utvikling og eventuell nyskaping i spenningsfeltet som oppstår underveis; i rommet mellom fotografi som dokumentasjon, fotografi som representasjon, fotografi som et relasjonelt verktøy og fotografi som visuell aktivisme. Hva skjer når en kunstner samarbeider med andre som går fra å være et fotografisk objekt til å bli en deltaker og medprodusent av kunstnerisk virke? Hvordan dra nytte av den sosiale interaksjonen bak et bilde?

Hvordan påvirkes verket av prosessen. Hvordan involvere andre i prosessorienterte fotoprojekter og hvilken nytte har deltakerne av prosessen. Hvilke tankemønstre og bevegelse brukes i den fotografiske utøvelsen? Som igjen gjøres for å skape en bevissthet om den kunstneriske identiteten, relasjoner og ulike sosiale systemer. Hvilke kommunikasjonsmekanismer og estetiske konvensjoner påvirker vår forståelse av bilder? Hvorfor tar vi et fotografi, hvilken mening gir det – eller ikke, og hvilke historier konstruerer vi om oss selv? Hva ligger bakenfor det litterære? Hvordan bryte opp og å se i mellom? Hvordan navigere personvern – og etikken i forhold objektene, både individene og fortellingene. Hvordan produsere kunst som er sosialt relevant, stedsspesifikk og formalt nyskapende med en brukervennlig involvering av individer eller grupper dokumentert i arbeidet. Hvordan tilrettelegge for en empatisk forståelse og å synliggjøre ulike sosiale utfordringer med en troverdig stemme som gis både fra deltakere og kunstner(e).

Fellesnevneren for prosjektene er dokumentarfotografiets retorikk og relasjonell estetikk – slik som i 100 METERS (2017-2018), RAMALLAH TRONDHEIM SERIES (2012-2017), BRIDGING ZIP-CODE 65 (2016), THREE WAYS OF FRAMING (2013), MY HOME (2012-2013), FORGO (2011), VISIBLE INVISIBLE (2010) og WOMEN IN HEALTH- AND CARE WORK (2006-2008), hvor arbeidet undersøkte hvilket rammeverk gir kombinasjonen foto og relasjoner. Andre arbeider kan ha en personlig tilnærming slik som i prosjektet THE LAST MONTHS (2012-2013) eller THESE WERE NOT CHOSEN (2011) og REYKJAVIK RIOTS (2010), hvor det ble brukt en kritisk tilnærming – og i det sistnevnte prosjektet en politisk tilnærming, eller RAMALLAH-TRONDHEIM SERIES (2012-2017), hvor et sidetema er kunstnerens rolle i konfliktområder. Eller ON/OFF STAGE (2014-2015) hvor det ble brukt en sterkere visuell og intuitiv tilnærming.